

בני השופט באחת הפרשות המרתקות ביותר שהגיעו אלינו

לאקום השוד, עליזה לא אמרה לנו מילה, ולא חגיגה שעברנו ליד ביתה. אנחנו עברנו ממש ליד סתם ביתה. גם בדרך חזרה לבית-הקברות לא ביקשה שנורידה בבית.

באותו לילה הייתי אחראי על הניידה. בתפקיד ובמדים. תפקידי היה סיורים באי-זור, תפקידי הוא לסייר ולבקר. מטרת הסיורים היא למנוע התפרצויות ונגיפות, וגם למנוע גניבות מתים מבית-הקברות.

לבית-הקברות?

● **חשבתי שבעת הנסיעה לשם היא תתפכת משיכרונת. יכול להיות שהיו עוד סיבות רציניות שחייס אותי לבית-הקברות, אך אינני יודע מהן. ביקשתי מהשוטר חרי מון לרדת מהניידה כשהגענו לבית-הקברות. רות, רצייתי לשאול אותה, ולא רצייתי שתהיה במצב מכיך בתשובותיה אם ימיה נזכח עוד מישהו.**

● **אם כל מה שחיא עשתה, עשתה טרצונה השוב, מדוע כאשר אמרתי לך שלא תיתן לך, אמרת לה שתכיא אותה לתחנת-המיטרה?**

● **בכל השלב השני בסביבות בית-הקברות היינו במצב-רוח טוב וצחקנו. גם מה שאמרתי לה, שאביא אותה לתחנת המיטרה אם לא תיתן לי, אמרתי בצחוק. לא התכוונתי. אינני פסיכולוג, ואינני יכול לדעת מדוע אחרי-כך פרצה בבכי, למרות שכל הזמן קודם-לכן צחקת.**

השוטר חרמון היה צריך להרגיע אותה, כי התחילה לבכות. כאשר בכתה היא לא

● **איזה שאלות יכלו להביך אותה אם יהיה נזכח עוד מישהו?**

● **שאלתייה אם היא מסוממת. חשבתי שתשובה לשאלה זו תביך אותה אם יהיה עוד מישהו נזכח. גם הנהג שביקשתי ממנו לצאת הוא שוטר. גם הוא היה בתפקיד במדים בניידה. היא אמרה לי שהבחור שלה איננו משתמש בסמים.**

● **אם היא ענתה לך שהבחור שלה איננו משתמש בסמים, מדוע לא חזרת מייד כדי להחזירה לביתה או לא הבאת אותה למיטרה?**

● **בזמן השיחה איתה קיבלנו ההודעה על השוד, ומאחר שהיינו צריכים לעבור שם דרך ביתה, היה בדעתי להוריד אותה ליד ביתה. כפי שסיפרתי, תוך כדי נסיעה עה היא לקחה את ידי ומשכה אותה לי-אברמינה, ולכן המשכתי איתה.**

בפעם הראשונה, כשהיינו בבית-הקברות וכאשר הנהג חרמון נכנס לניידה, אני לא יצאתי מהניידה. אני יצאתי מהניידה רק בפעם השנייה יחד איתה, כשהגענו לבית-הקברות. אני שמעתי הודעה במכשיר בקשר לשוד, חרמון טעה אם הוא אמר שהוא שמע ההודעה והודיע לי עליה. אני עניתי לידיעה שנתקבלה במכשיר-הקשר. יכול להיות שחרמון שמע השיחה בהיותו בחוץ, ונכנס מייד לניידה.

כאשר חזרנו שוב לבית-הקברות, הת-עכבנו שם בסך-הכל כ-10 דקות. כבר אמרתי שביקשתי מהבחורה לרדת מהניידה, וירדנו ממנה כחבר וחברה. ליד החומה של בית-הקברות היתה איזו תלולית-עפר, ביקשתי ממנה שתעלה על התלולית. הי כוונה לבליטה גבוהה יותר בקרקע, ושם נצמדתי אליה, כי כבר אמרתי שיצאנו כמו זוג מהניידה. אם היא נשענה על הקיר, היא לא יכלה להיצמד אלי, אלא אני נצמדתי אליה. הסקתי המסקנה שהיא מורכזת לקיים את יחסיימי איתי מכך, כפי שאמרתי, שלקחה בנסיעתנו למקום השוד את ידי, והצמידה אותה בין רגליה.

● **האם הסכימה בפורש ליחסיימי?**

● **אנחנו איננו ילדים, ואין להסיק**

פרקליט זגמן
— או על השוטר ?

לפני חמש שנים, אני הוא שתפסתי את האדם שנבג גוויות מבית-הקברות. **עד כאן העדות. אחריה עמר בחקירת שתי-עורב:**

שתי-עורב בית-המישפט

מרת שעליזה עשתה עליך רושם של שתיייה ומתנהגת בצורה מוזרה.

תחלונת עליזה אליאס

● **מדוע, עוד לפני שהבנת שחיא הס-כימה לדבר, הובלת אותה לכיוון בית-הקברות ולא לתחנת-המיטרה?**

● **כאשר העברתי את עליזה לניידה, נסענו לכיוון ביתה, ורק כאשר הבנתי שהיא מסכימה להישאר בניידה, המשכנו לכיוון בית-הקברות. אומנם הייתי במדים ובתפקיד, אך אימתי עליה בצחוק לקחת אותה לתחנת-המיטרה, כי היתה או אוי-רה של צחוק. אינני מסכים שהיא יכלה להיות מפוחדת כשאמרתי דברים אלה בהיותי שוטר במדים ובתפקיד. מדים הם מדים ואדם הוא אדם.**

היה שלב מסוים שהבנתי שעליזה יותר איננה מסכימה. זה היה כאשר עמדנו ליד חומת בית-הקברות בפעם השנייה. הבנתי זאת מדבריה. אחרי שאמרה לי דברים אלה, יותר לא נגעתי בה. בהודעתי במיש-טרה לא שאלו אותי שאלות, אלא רק סיר-פרתי גירסתי. לא נשאלתי במיוחד על עניין ההסכמה.

ירדה. היא לא היתה מבוהלת כשבכתה. כאשר הוצאתי את עליזה מהמונית היא לא היתה מבוהלת. אמרתי בהודעתי כי מיטרה ששאיצתי מהניידה חרמון חיבק אותה. ראיתי זאת מבחוץ. אינני יודע מה היה טיב החיבוק ומדוע חרמון חיבק אותה.

המדים

והאדם

● **ינני זוכר בדיוק מה שאמרתי לעל-י זה, כאשר בסופו של דבר הבאתי אר-תה לביתה. אינני זוכר מי דיבר ראשון או, אני או היא, אבל בין דבריה היה שאיננה רוצה שהדבר יתגלה. כשירדה מהניידה היא צחקת וניפנספה ביד לשלום. אינני יודע כיצד להסביר שבעוד שהיא בכתה לפניי בניידה ואחרי-כך ניסה השוטר חרי מון להרגיעה, היא יצאה צוחקת. אני נהג-**

בבית הקברות

עד כאן עדות השוטר.

סיפרה עליזה אליאס השבוע לכתב חשולם הוז, מרסל זוהר:

● **נסעתי באותו לילה במונית אחרי שנפרדתי מהחבר שלי. ספורטה עצר את המונית ואמר לי לרדת. שאלתי מדוע. תרדתי, אמר. אני רוצה לדבר איתך, שאלתי למה. תרדתי, השיב ספורטה.**

● **גדמהתי רעדתי מפחד. הוא לקח אותי לבית-הקברות. השיניים רעדו לי בפה. אף פעם לא הרמתי יד על שוטר, אך לא היתה לי ברירה. הוא, שצריך לשמור עלי, מרים לי בכוח את השמלה, בלילה, מתחיל להוריד לי את הגרביים, ולוחץ אותי על קיר בית-הקברות שאני אתן לו. אמרתי לו שלא אתן לו. הוא איים עלי שיעצור אותי. אמרתי לו שאני לא רוצה. פרצתי בבכי. ביקשתי שיעזב אותי. או התערב חשולם חרמון כדי להרגיע אותי.**

עדותו של חשולם חרמון בבית-המישפט אישרה את דבריה של עליזה.

כשנזכרת עליזה אליאס חיום, שנתיים לאחר המיקרה, במה שאירע לה באותו לילה, היא רועדת ללא-הרף. היא מבקשת לשלוח את השוטר-לשעבר ספורטה לכלא. היא ממתינה לפסקידינו של השופט שמואל קווארט, אשר יינתן בימים הקרובים.

● **תי בניידה, ועליזה וחרמון ישבו אז מאחור.**

● **זה נכון שבתחנת-המיטרה, לפני ש-נבנתה הודעת חרמון, ביקשתי אותו שלא יסבך אותי. חרמון באותו לילה קיבל הור-דעה שהוא הולך לקורס סמלים. הכוונה שלי היתה שלא יסבך המיקרה אלא שיספר כפי שהיה.**

● **חששתי שהוא עשוי לספר דברים שלא היו, כי הוא עומד לצאת לקורס סמלים, ומשום שהוא-עצמו רצה לצאת מהעניין. חרמון היה מוכר כאדם שאיננו מדבר אמת. כאשר עליזה ענתה לדברי שאביא אר-תה למיטרה אם לא תיתן לי, "מה כבר יכולים לעשות לי שם", היא לא בכתה. זה היה בדרך בין הקיר לבין הניידה. היא התחילה לבכות רק כשהתחילה להיכנס לניידה. זה לא נכון שכל השלב הזה על דיבוריה עם המתלוננת בקשר להבאתה לתחנת-המיטרה היה בפעם הראשונה של ביקורנו באיזור בית-הקברות. אלא זה היה בעת הביקור השני באיזור.**

● **אני לא בטוח לגמרי שעליזה היתה שתוייה. רק תשובתה המגומגמת במונית והרחה עשו עלי רושם שחיא שתוייה. הבנתי שהיא הסכימה כאשר אמרה שהיא מוכנה להישאר איתי ולא ללכת תביתה. וזאת, כאשר עברנו ליד ביתה בפעם הרא-שונה לכיוון בית-הקברות.**

מטרה אחרת ממה שהיא עשתה עליידי שלקחה את ידי והצמידה אליה כפי שסי-פרתי.

● **אם, לדבר, אינכם ילדים ואתה היית במדים ובתפקיד, מדוע הסכמת לסיים איתה יחסיימי באזור בית-הקברות?**

● **הסכמתי, ולא אוכל להסביר מדוע. אבל לא היה כל שימוש בכוח.**

● **עליזה העידה כי ניסית בכוח להור-יד לה הגרביים.**

● **אינני זוכר בדיוק איך שזה היה, אבל אם כן היה, זה לא היה בכוח. בי-שאלות ששאלתי במיטרה היתה גם שאלה אם נקרעו גרביה. והיא ענתה שלא כי אני מכרסם ציפורני, ובציפורניים כאלה לא ייתכן להוריד בכוח גרביים מבלי לקרוע. אם ניסיתי להוריד את גרביה, הרי זה בהסכמתה ולא בכוח, אך כאמור אינני זוכר זאת.**

● **מדוע לא ערכת שום דו"ח בקשר לעניין עליזה?**

● **במקום לא חשבתי שיש צורך לכי-תוב דו"ח על העניין. כמעט על כל פעור-לה שאני עושה, אני חייב לדווח, לא כל מעולה. לא תמיד כשיש לי חשד כלפי מי-שואו ואני עושה פעולה מסוימת, אני חייב לדווח. אולי במיקרה זה הייתי צריך לדווח.**

כיצד, אם כן, יכולת להניד שלא ננעת בה שלא בהסכמתה, וכי יכלה לתת לך הסכמה?

● **כשניגשתי אליה לראשונה במונית, היא הוציאה היגוי. אחרי-כך הכנסתי ראשי-הרגשתי בריח אלכוהול ואו כבר התי-חילה לדבר. משום כך, כשהבינה, מטרה לי העדות-זהות שלה. היא היתה במצב שיכלה להבין מה רוצים ממנה. כשפתחת דלת המונית והיא יצאה והלכה לניידה, היא לא התנדדה על רגליה, אלא הלכה בצורה רגילה. אילו היתה מתנגדת, לא הייתי עומד על כך שתצא מהמונית. אין לי תשובה על כך מדוע ביקשתי מעליזה לצאת מהמונית גם אם התרשמתי שהיא קצת שתוייה. הבחורה לא היתה מבוהלת כשהתחלתי לחקור אותה.**

● **אינני יכול להסביר מדוע ביקשתי מ-עליזה לצאת ולגשת לניידה לאחר שלא מצאתי כל דבר חשוד במונית. בנוסף למה שכבר הסברתי קודם, לפי ההוראות, אם אני רואה אדם שתוי, עלי לקחת אותו הביתה.**

● **לאחר שעליזה אמרה לך איפה היא גרה ונכנסה לניידה, מדוע לא הבאת אר-תה הביתה?**

● **כבר אמרתי שנסעתי איתה עד לי-ביתה ותיא הסכימה לנסוע איתי תלאת.**

● **לצורך מה הצעת לה להצטרף אליך**